

DOI: <https://doi.org/10.32839/2304-5809/2020-85.1-28>

УДК 070:82-92

Шебеліст С.В.

Полтавський національний педагогічний університет
імені В.Г. Короленка**ТИПОЛОГІЯ ЖУРНАЛІСТСЬКИХ ЖАНРІВ: СУЧАСНІ ТЕОРЕТИЧНІ ДИСКУСІЇ**

Анотація. Предметом уваги статті є трансформація журналістських жанрів протягом останніх десятиліть. Ці зміни відбуваються під впливом безпосередньої журналістської практики, глобалізації інформаційного простору, суспільно-політичних процесів і запитів аудиторії. У статті розглянуто наукові дискусії щодо типології жанрів журналістики, звернено увагу на критерії жанрової диференціації, на підставі яких виокремлюють інформаційні, аналітичні й художньо-публіцистичні жанри, та наведено сучасні підходи до типологій. Трансформація журналістських жанрів – об'єктивний і неухильний процес. Журналістські твори позбуваються чіткої жанрової атрибуції: інформаційні можуть переходити в аналітичні, аналітичні – в публіцистичні. Розмивання жанрових канонів, взаємоперехід жанрів призводить до того, що чистота жанру втрачає свою важливість.

Ключові слова: жанр, типологія, класифікація, дифузія, взаємкореляція.

Shebelist Serhii

Poltava V.G. Korolenko National Pedagogical University

TPOLOGY OF JOURNALISM GENRES: MODERN THEORETICAL DISCUSSIONS

Summary. The subject of the current article is the transformation of journalism genres in recent decades. These changes take place under the influence of direct journalistic practice, globalization of the information space, socio-political processes and audience requests. The article considers academic discussions on the typology of journalism genres, draws attention to the criteria of genre differentiation on the basis of which distinguish informational, analytical and publicism genres, and presents modern approaches to typologies. It is proved that changes in the system of journalism genres take place due to the substitution of some samples with others. Found out that the degree of interaction may be different. The issues of interpenetration and intercorrelation of genres are analyzed. If in the first case it is a question of diffusion and overcoming of genre borders, in the second it is about a new structured formation. The author concludes that the transformation of journalistic genres is an objective and inevitable process conditioned by both internal (individual and editorial creative development) and external (political and economic) factors. Journalistic works are deprived of a clear genre attribution: informational can turn into analytical, analytical – into publicism. The blurring of genre canons, the mutual transition of genres leads to the fact that the purity of the genre loses its significance. In general, intercorrelation and interpenetration provide the mutual enrichment of the genre system which still remains relatively stable although it is currently under revision. Attempts to radically revise it, establish a new expanded genre division or mechanically transfer foreign classifications to domestic practice do not always bring the expected result. Therefore, discussions about which genre niche a text belongs to, what is it (genre, form or style?) are still ongoing. Today the concept of “genre” is quite relative. Its vision as a historically formed category is reconsidered due to the inclusion of elements of different genres in the journalistic work.

Keywords: genre, typology, classification, diffusion, intercorrelation.

Постановка проблеми. Система журналістських жанрів упродовж кількох останніх десятиліть зазнає відчутних змін. Усталені й історично сформовані канони піддаються не лише певній корекції, а й радикальному перегляду. Теоретики журналістики пропонують нові бачення, підходи та класифікації жанрів, які трансформуються в різних варіантах. Класичний, загальноприйнятий у науковому світі поділ на інформаційні, аналітичні й художньо-публіцистичні жанри не те щоб категорично відкидається як нерелевантний, але поступово позбувається домінування.

Ці зміни зумовлені багатьма чинниками. Насамперед – безпосередньою журналістською практикою, що оперативнo реагує (чи мала б так реагувати) на новітні світові тренди в медіасфері. Вітчизняна специфіка функціонування ЗМК полягає в тому, що вони намагаються наздогнати зарубіжні аналоги, запозичивши у них формати, стилістику, манеру подачі, жанри й перенісши їх на український ґрунт. При цьому враховуються сформовані роками жанрові вподобання

публіки, котрій паралельно прищеплюють смак до новацій. Таким чином видавці, редактори й журналісти намагаються знайти оптимальне співвідношення між традиційними, улюбленими жанрами і новими, щоб утримати, а по змозі й розширити аудиторію.

Глобалізація інформаційного простору відіграє суттєву роль у ревізії системи журналістських жанрів. Так само, як і суспільно-політичні процеси в Україні та світі. Неймовірно зростання швидкості інформаційних потоків завдяки поширенню Інтернету спонукає журналістів до пошуку ефективної форми передачі повідомлень про події в місті, регіоні, країні та світі.

«На зміну адміністративно-партійному тиску прийшов тиск економічний, – пише Л. Кройчик. – Деякою протипагою йому можна вважати інтереси аудиторії. Тиражна залежність багато в чому визначає і тематичну адресність тексту, і характер подачі матеріалу. Аудиторія із невибагливого споживача пропонуваної їй інформації стає прискіпливим покупцем товару. [...] Сучасна аудиторія активно впливає на ЗМІ рейтингом

публікованих матеріалів. Успішно розмовляти з нею можна тільки на теми, які її цікавлять» [8].

Водночас із колосальним ущільненням інформації, що надходить користувачеві вже не тільки із традиційних ЗМК, нікуди не зникає людська потреба у глибшому розумінні актуальних фактів і явищ. Технологізація, стандартизація й уніфікація новин не скасовує аудиторного запиту на суб'єктивно забарвлену авторську журналістику, журналістику думок, що втілюється у відповідних жанрах (есеях, авторських колонках), які, своєю чергою, активно функціонують і розвиваються. Цей процес надзвичайно динамічний і тому теорія журналістики далеко не завжди встигає реагувати на зміни у площині практики, щоб зафіксувати й осмислити їх.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Про те, що трансформація жанрів журналістики – справді актуальна, важлива і цікава наукова тема, свідчать численні вітчизняні та зарубіжні дослідження, що з'явилися протягом 2000-х рр. Це, насамперед, розвідки М. Василенка («Динаміка розвитку інформаційних та аналітичних жанрів в українській пресі»), О. Голік («Взаємодія та взаємозбагачення жанрів: новітні тенденції розвитку журналістської творчості»), А. Івашук («Варіативність та взаємоперехід інформаційних жанрів у сучасній українській пресі»), О. Глушка («Художня публіцистика: європейські традиції і сучасність»), Г. Кривошеї («Змістовно-сутнісні аспекти розвитку сучасної жанрології»). Питання жанрології журналістики розкриті на сторінках праць В. Здорогеви («Теорія і методика журналістської творчості»), О. Тертичного («Жанри періодичної преси»), Л. Кройчика («Система журналістських жанрів»), М. Кіма («Жанри сучасної журналістики») та ін.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. У сучасному журналістикознавстві існують різні погляди на типологію жанрів. Традиційні й новаторські підходи до їхньої класифікації не завжди однозначно сприймаються в академічних колах і викликають дискусії щодо правомірності їхнього застосування. Так само полемічним є характер і ступінь інтеграції журналістських жанрів. Чи зберігають вони під час поєднання свою окремішність, чи утворюють абсолютно нові жанр, форму і стиль? У чому полягає різниця між взаємопроникненням і взаємодією жанрів? Пошук відповідей на ці та інші запитання є актуальною науковою проблемою. Тому назріла необхідність підсумувати сучасні дискусії, погоджуючись і полемізуючи з наявними теоріями та підходами.

Мета статті – комплексне дослідження трансформаційних процесів у системі журналістських жанрів, огляд теоретичних концепцій типології журналістських жанрів, з'ясування тенденцій функціонування та розвитку жанрів журналістики.

Методологічною базою дослідження стали наукові праці в галузі жанрології журналістики. Досягненню мети сприяють загальнонаукові методи дослідження: аналіз та узагальнення. Аналіз наукової літератури з теорії жанрів допомагає визначити стан опрацювання досліджуваної теми. Узагальнення дозволяє підсумувати теоретичні положення і сформулювати комплексне

бачення трансформаційних процесів у системі журналістських жанрів.

Виклад основного матеріалу. Як стверджує Т. Хітрова, «останнє десятиліття як у теорії, так і в практиці журналістики породило чимало дискусій навколо сучасних і майбутніх тенденцій розвитку жанрових варіацій журналістських виступів. Проблема жанрової структури журналістського тексту залишається одним із найбільш популярних напрямів сучасної науково-практичної думки. Дискусійними є питання: що таке жанр? які його функції? наскільки він стабільний? Ні для кого не секрет, що класична теорія жанрології не встигає за тими процесами видозміни або новостворення, що відбуваються у практичній журналістській діяльності. Більшість сучасних журналістських матеріалів не відповідають наявним (у теорії) канонам формотворення конкретних жанрів» [11, с. 89].

Попри це, переважна більшість науковців погоджується із тезою про те, що жанр – це більш-менш стійкий, усталений, історично сформований тип твору із притаманними йому чіткими структурними ознаками, способом досягнення дійсності. Є кілька критеріїв, за якими відбувається поділ журналістських творів на конкретні жанри. Серед них В. Здорогева виокремлює, поперше, об'єкт відображення, конкретний життєвий матеріал, який стає основою твору. Автор справедливо зазначає, що про одну й ту саму подію можна розповісти в різний спосіб, але є такі, для котрих є відповідні, органічні жанри.

По-друге, це призначення виступу. Його мету визначає редактор або сам автор. Якщо ідеться про звичайне інформування аудиторії, це буде один тип твору (наприклад, замітка). А якщо перед творчим працівником постає завдання глибше проаналізувати події, то це буде щось зовсім інше (скажімо, репортаж, коментар чи інтерв'ю). Ще інше призначення мають тексти, наближені до літератури (нариси, фейлетони, есеї). Вони не надають реципієнтові якісь абсолютно нові знання, проте виконують не менш важливу функцію – формулюють нові думки і сенси.

По-третє, це масштаб охоплення й узагальнення дійсності. Залежно від цього журналістські твори тяжіють до описового відтворення, поглибленого аналізу чи художнього відображення. Навіть у творах однієї жанрової групи можна розповісти про факт чи явище з різним ступенем узагальнення: вужче – в коментарі, ширше – в огляді чи статті. Дуже наочно цей принцип демонструють випуски новин на телебаченні й радіо, коли впродовж тижня подають відносно короткі оперативні матеріали, а наприкінці – готують розлогі сюжети, насичуючи їх подробицями, аргументацією, висновками.

По-четверте, важливим критерієм диференціації жанрів журналістики є особливості літературно-стилістичних засобів вираження задуму. Навіть творчих прийомів і засобів, що є природними і притаманними одним жанрам, може категорично не підходити іншим. Так, інформаційні повідомлення, котрі передають новинні агентства, відзначаються конкретністю, лаконічністю, певною шаблонністю і сухістю подачі матеріалу, в якій не допускається авторський суб'єктивізм і вираження його творчого начала. Більше свободи і само-

вираження журналіст має в аналітичних текстах, хоч і там він теж має залишатися в певних рамках канону. Натомість у публіцистиці автора майже нічого не стримує: в есеї чи нарисі він може вправлятися образності й метафоричності.

Додатковим, допоміжним критерієм поділу на жанри В. Здорова називає обсяг матеріалу, який, проте, не є визначальним. Як зазначає дослідник, «у журналістській практиці трапляються публікації великі за обсягом, які за суттю, призначенням не виходять за межі повідомлення, оповіщення. Наприклад, лише обсяг допомагає розрізнити інформаційну кореспонденцію чи анотацію-переказ певного документа, публічного виступу від замітки, бо все інше – мета повідомлення, опис факту, інформаційно-описові стилістичні прийоми в них майже цілком збігаються» [5, с. 151]. І навпаки – короткі за обсягом матеріали (ті ж авторські колонки), які суто формально можуть подібними на замітки, є зразком публіцистики.

Подібний набір критеріїв жанрового поділу пропонує М. Черепяхов, який виокремлює: 1) предмет пізнання, відображення об'єкта; 2) конкретне призначення, робочі функції, пізнавально-виховні завдання; 3) обсяг висвітлення дійсності, масштаби висновків і узагальнень; 4) характер літературно-стилістичних і виражально-зображальних засобів. Також науковці доповнюють цей перелік специфікою аудиторії, до якої звертається автор, і методом відображення дійсності [12].

На підставі цих чинників жанри поділяють на інформаційні, аналітичні й художньо-публіцистичні. Такий підхід, сформований у 1960–1980-х рр., надовго став панівним, а в радянський і пострадянський період цей поділ став традиційним і практично загальноприйнятним у журналістикознавстві. Проте, як зауважує О. Голік, навіть тоді існували точки зору, що не завжди збігалися з основними твердженнями і поглядами на жанроподіл. Так, В. Рубан говорив не про жанри, а види журналістської творчості, виокремлюючи інформацію та публіцистику. Д. Григораш уважав, що всі газетні жанри – це публіцистика. Є. Прохоров поділяв жанри газетної публіцистики на подієві, аналітичні та художні. Д. Прилюк вирізняв повідомлення новин, коментування і публіцистичне розкриття.

В. Шкляр дещо доповнив класичну модель. Оскільки всім журналістським творам притаманна публіцистичність, то їх слід поділяти на інформаційно-публіцистичні, аналітико-публіцистичні та художньо-публіцистичні. Такого підходу дотримується і М. Василенко, вважаючи, що аналогічний поділ може бути робочою версією. Проте дослідник справедливо зазначає, що «ця класифікація до певної міри досить умовна, оскільки [...] жанри трансформуються, переходячи як усередині однієї групи, так і власне ламаючи коліє чітко визначені межі жанрових груп» [2, с. 11].

Паралельно з усталеною і навіть, як дехто каже, застарілою класифікацією жанрів функціонують інші, новаторські й нерідко дискусійні концепції. Зокрема, Л. Кройчик переконаний, що будь-який публіцистичний текст неодмінно включає в себе три компоненти: 1) повідомлення про новину чи проблему, що виникла; 2) фрагментарне чи ґрунтовне осмислення ситуації; 3) прийоми емоційного впливу на аудиторію (на

логіко-понятійному чи понятійно-образному рівні). Відповідно до цих критеріїв, автор виокремлює п'ять груп творів: 1) оперативно-новинні; 2) оперативно-дослідницькі; 3) дослідницько-новинні; 4) дослідницькі; 5) дослідницько-образні [8].

Але цей підхід критикують інші вчені (В. Здорова, О. Голік, М. Кім), закидаючи дослідникові не завжди виправдану термінологію, ігнорування деяких традиційних жанрів журналістики й поділ жанрів на чисті та гібридні, що лише ускладнює усталену структуру. Полемізуючи з цією концепцією, науковці визнають, що вона заслуговує на увагу. Неприховано критичний погляд на спроби ревізії історично сформованої системи журналістських жанрів висловлює Г. Кривошея: «Відверто кажучи, справа доходить до куражу – той, хто береться за таку класифікацію [жанрів], намагається обов'язково запропонувати свій варіант» [7, с. 231]. Натомість С. Ляпун визнає, що «едність думок [щодо жанрової структури газетної публіцистики] навряд чи можлива, адже вона обмежує пошук істини, який сьогодні триває досить інтенсивно, сприяючи більш глибокому осмисленню змін, які відбулися у професійній творчій діяльності журналістів» [10, с. 94].

Підсумком цих наукових дискусій стало розуміння низки характерних особливостей, які узагальнила О. Голік. Ідеться про відсутність єдиного принципу поділу на жанри; застосування перехресного класифікування; виокремлення соціологічних методів збору інформації як самостійних жанрів; тенденції як до спрощення, так і надмірного ускладнення елементів у типологічній структурі жанрів; спроба класифікування всіх без винятку журналістських текстів; намагання впорядкувати гібридні жанрові форми, котрі є результатом взаємодії процесів [4]. При тому класична система жанрів з поділом на інформаційні, аналітичні та художньо-публіцистичні досі залишається провідною, хоча і в цю схему намагаються внести корективи.

Як зауважує А. Іващук, «система жанроутворення української журналістики – складний процес, який постійно розвивається, відповідно до зміни соціально-економічних суспільних умов, запитів громадської думки, творчості окремих особистостей, які щоденно збагачують систему жанроутворення індивідуальними новаціями, що згодом стають колективним досвідом. Аналізуючи систему жанроутворення, слід урахувати ці фактори в комплексі, передбачаючи вплив окремих компонентів на саморозвиток системи в цілому» [6, с. 12].

Усі ці процеси не завжди легко розмежувати та класифікувати, грань дуже тонка. Утім, за деякими параметрами все ж можна розрізнити ступінь інтеграції жанрів. Так, унаслідок взаємодії утворюються нові стійкі жанрові моделі на основі взаємозалежності, константних і змінних елементів жанрів, коли довкола домінантного складника будується структура з новими змінними, модифікація жанру (нарис-розслідування, рецензія-анонс, есей-колонка). Дифузія ж передбачає подолання жанрових кордонів і рухомість елементів (інтерв'ю-репортаж, анкета, версія).

«Взаємодія та взаємозбагачення є нерозривними, бо нові структури, запозичуючи ознаки одного чи кількох жанрів, набувають нових властивостей, починають виконувати не-

типові для них функції, – стверджує О. Голік. – Тобто, перегрупування елементів забезпечує їхній обмін, а, отже, і взаємозбагачення [3, с. 13].

Висновки і пропозиції. У системі журналістських жанрів відбуваються тектонічні процеси. Чи не головною їхньою ознакою є розмивання чи розтікання жанрових меж. Як зауважує В. Лопатіна, «класичні зразки представлені в хрестоматіях за газетними жанрами. “Порядок огляду світу” в них чітко дотриманий, наочний, зручний для вивчення. Але кращі журналістські твори, написані згодом, справді відрізняються від класичних зразків. “Чистими” були б жанри, незмінні в своїй досконалості, не відбивають тих змін, які постійно відбуваються в світі, застигли» [9, с. 181–182].

Журналістські твори позбуваються чіткої жанрової атрибуції: інформаційні можуть переходити в аналітичні (репортаж-розслідування), аналітичні – в публіцистичні (авторська колонка). На їхньому стику виникають інформаційно-аналітичні й аналітико-публіцистичні жанрові модифікації або нові синтетичні, гібридні жанри, котрі також можуть вступати у взаємодію з іншими суміжними із журналістикою сферами – літературою, соціологією, психологією, рекламою.

Нині саме поняття «жанр» є доволі умовним. Його бачення як історично сформованої

категорії переглядається внаслідок включення в журналістський твір елементів різних жанрів. Труднощі з чіткою жанровою атрибуцією спонукають журналістів-практиків до використання нейтральних термінів – «текст», «матеріал» або «стаття», що не вирішує питання бодай умовної класифікації, а навпаки ще більше заплутує дослідників і дещо меншою мірою – читачів, для яких важливо, щоб контент був просто цікавий.

«Поza системою жанрів наша професія не існує. Глибоке знання жанрів – свідчення професійної кваліфікації журналіста, – підкреслює М. Белоусова. – Навіть найудачливіший і найталановитіший журналіст не створить нового жанру, він може виявитися всього лише виразником того нового, що вже дозрівало у свідомості суспільства» [1, с. 80].

Загалом взаємодія та взаємопроникнення забезпечують взаємозбагачення жанрової системи, котра хоч і зазнає нині ревізії, все ж залишається відносно стабільною. Намагання кардинально переглянути її, запровадити новий розширений жанровий поділ чи механічно перенести іноземні класифікації на вітчизняну практику не завжди приносять очікуваний результат. Тому дискусії про те, до якої жанрової ніші належить той чи той текст, чим він є (жанром, формою або стилем?), досі тривають.

Список літератури:

1. Белоусова М.Н. Современное состояние и тенденции развития жанров тележурналистики. *Вестник РУДН. Серия: Литературоведение. Журналистика*. 2011. № 1. С. 73–80.
2. Василенко М.К. Динаміка розвитку інформаційних та аналітичних жанрів в українській пресі : автореф. дис. ... д-ра філол. наук : 10.01.08. Київ, 2007. 36 с.
3. Голік О.В. Взаємодія та взаємозбагачення жанрів: новітні тенденції розвитку журналістської творчості : автореф. дис. ... канд. наук із соціальних комунікацій : 27.00.04. Київ, 2009. 17 с.
4. Голік О.В. Жанрологія печатних СМІ: историографічний аспект. *Вестник ВГУ. Серия: Филология. Журналистика*. 2014. № 2. С. 191–121.
5. Здоровега В.Й. Теорія і методика журналістської творчості : підручник. Львів : ПАІС, 2008. 276 с.
6. Івашчук А.А. Варіативність та взаємоперехід інформаційних жанрів у сучасній українській пресі : автореф. дис. ... канд. наук із соціальних комунікацій : 27.00.04. Київ, 2009. 17 с.
7. Кривошея Г.П. Змістовно-сутнісні аспекти розвитку сучасної жанрології. *Науковий вісник Інституту міжнародних відносин НАУ. Серія: економіка, право, політологія, туризм*. 2010. Том 1. № 1. С. 229–232.
8. Кройчик Л.Е. Система журналистских жанров. *Основы творческой деятельности журналиста I* / под ред. С.Г. Корконосенко. Санкт-Петербург, 2000. С. 125–168. URL: <http://evartist.narod.ru/text5/64.htm> (дата обращения: 16.07.2020).
9. Лопатіна В. Розтікання жанрів в українській пресі. *Вісник Львівського університету. Серія: Журналистика*. 2012. Вип. 33. С. 181–187.
10. Ляпун С.В. Новые подходы к классификации газетных жанров в теории и практике журналистики. *Вестник Адыгейского государственного университета. Серия 2: Филология и искусствоведение*. 2011. Вип. 4. С. 89–95.
11. Хітрова Т. Тенденції трансформації класичних жанрових моделей (на прикладі «репортажних текстових форм»). *Журналистика*. 2010. Вип. 9(34). С. 89–95.
12. Черепанов М.С. *Проблемы теории публицистики*. Москва : Мысль, 1973. 270 с.

References:

1. Belousova, M.N. (2011). Sovremennoe sostoyanie i tendentsii razvitiya zhanrov telezhurnalistiki [Modern condition and trends in the development of genres of television journalism]. *Vestnik RUDN. Seriya: Literaturovedenie. Zhurnalistika*, vol. 1, pp. 73–80.
2. Vasylenko, M.K. (2007). Dynamika rozvytku informatsiynykh ta analitychnykh zhanriv v ukrayinskiy presi [Dynamics of development of information and analytical genres in the Ukrainian press] (PhD Thesis), Kyiv: Taras Shevchenko National University of Kyiv.
3. Holik, O.V. (2009). Vzayemokorelyatsiya ta vzayemozbahachennya zhanriv: novitni tendentsiyi rozvytku zhurnalistykyi tvorchosti [Mutual correlation and mutual enrichment of genres: the latest trends of the development of journalistic creativity] (PhD Thesis), Kyiv: Taras Shevchenko National University of Kyiv.
4. Holik, O.V. (2014). Zhanrologiya pechatnykh SMI: isotyograficheskiy aspekt [Genreology of print media: historiographical aspect]. *Vestnik VGU. Seriya: Filologiya. Zhurnalistika*, vol. 2, pp. 191–121.
5. Zdroveha, V.Y. (2008). *Teoriya i metodyka zhurnalistykyi tvorchosti: pidruchnyk* [Theory and methods of journalistic creativity: a textbook]. Lviv: PAIS. (in Ukrainian)
6. Ivashchuk, A.A. (2009). Variatyvnist ta vzayemoperekhid informatsiynykh zhanriv u suchasniy ukrayinskiy presi [Variability and mutual transition of informational genres in the modern Ukrainian press] (PhD Thesis), Kyiv: Taras Shevchenko National University of Kyiv.

7. Kryvosheya, H.P. (2010). Zmistovno-sutnisni aspekty rozvytku suchasnoyi zhanrolohiyi [Content and essential aspects of the development of modern genreology]. *Naukovyi visnyk Instytutu mizhnarodnykh vidnosyn NAU. Seriya: ekonomika, pravo, politologiya, turyzm*, vol. 1, no. 1, pp. 229–232.
8. Kroychik, L.E. (2000). Sistema zhurnalistskikh zhanrov [System of journalism genres]. *Osnovy tvorcheskoy deyatelnosti zhurnalista* [Fundamentals of creative activity of a journalist] (ed. S.G. Korkonosenko). Saint Petersburg, pp. 125–168. Available at: <http://evartist.narod.ru/text5/64.htm> (accessed: 16 July 2020).
9. Lopatina, V. (2012). Roztikannya zhanriv v ukrayinskiy presi [Spreading of genres in the Ukrainian press]. *Visnyk Lvivskoho universytetu. Seriya: Zhurnalistyka*, vol. 33, pp. 181–187.
10. Liapun, S.V. (2001). Novye podkhody k klasifikatsii gazetnykh zhanrov v teorii i praktike zhurnalistiki [New approaches to the classification of newspaper genres in the theory and practice of journalism]. *Vestnik Adygeyskogo gosudarstvennogo universiteta. Seriya 2: Filologiya i iskusstvovedenie*, vol. 4, pp. 89–95.
11. Khitrova, T. (2010). Tendetsiyi transformatsiyi klasychnykh zhanrovykh modeley (na prykladi “reportazhnykh tekstovykh form”) [Trends of the transformation of classical genre models (on the example of “reportage text forms”)]. *Zhurnalistyka*, vol. 9(34), pp. 89–95.
12. Cherepakhov, M.S. (1973). *Problemy teorii publitsistiki* [Problems of the theory of publicism]. Moscow: Mysl. (in Russian)